

Gemeente van Christus.

Voordat we straks met Pasen zullen zingen, zoeken wij vandaag naar stilte. We zoeken in deze avond naar de stilte, omdat we wel weten dat de wereld haar gang gaat, alles gaat gewoon door, maar wij hebben behoefte om even stil te staan.

Want er wordt ons hier in Godsnaam iets aangeboden, en dan willen we stilstaan. Dan willen we niet doordraven van de ene afspraak naar de andere, van het ene verhaal naar het andere, werkdag in werkdag uit. Want pas wanneer je stilstaat, pas dan kun je ontvangen.

In deze week merk je weer, hoe moeilijk mensen het vinden om even stil te staan. Van de week voor Pasen, van de stille week trekt al bijna <sup>zich</sup> meer iets aan. De winkels zijn grotendeels open en je hoort over feestjes op witte donderdag en goede vrijdag en zelfs op stille zaterdag. Waar zijn die mensen toch bang voor? Waarom lopen ze toch zo hard weg voor die stilte? Verdragen wij de stilte niet meer?

Ja, altijd als mensen uit zichzelf op zoek gaan naar God, dan kiezen ze de weg van het rumoer. Met veel tamtam proberen ze God als het ware wakker te schudden, en met veel lawaai willen ze God onder de aandacht brengen bij de mensen. En al gauw zien we de mensen ontsporen. Dan raken ze het spoor bijster. Zoals ten tijde van Elia, toen de mensen hun heil zochten bij de Baal. En ze vonden het prachtig, dat de Baalspriesters zo luid als ze konden schreeuwden: Baal verhoor ons!

En we weten van de stormwind die erop volgt: En daarin was de Here niet, en we horen van een aardbeving: En daarin was de Here niet. Maar tenslotte horen de mensen in de stilte: Het suizen van een zachte koelte. En daarin was de Here God.

De stilte zingt u toe o Here. Want in de stilte dan kun je God horen als het suizen van een zachte koelte, in de stilte kun je ontvangen, dan pas kun je Gods goede gaven ontvangen. Wij zien alsmaar om ons heen en vooruit en achteruit in alle drukte van ons leven. Maar pas in de stilte richten wij de ogen op naar de bergen, naar God, naar de hemel, naar het licht.

Ik wil u daarom hier en nu vragen: Verdraagt u de stilte? Vedraagt u het, om alleen te zijn met God in de stilte? Of is dat teveel gevraagd.

Anders gezegd: Vraag jezelf eens af: Waar is eigenlijk in mijn leven ruimte voor de stilte, zodat God met het suizen van een zachte koelte in je leven kan komen.

In mijn eigen leven ervaar ik God vooral, als ik even ophoudt met het werk, en als ik me bedenk, hoe mooi en hoe wonderlijk het leven is. Het hele leven dat ons is gegeven.

En ik ervaar ook de stilte als ik alleen ben met muziek. Of wanneer je op een plek bent waar het heel mooi is. Maar er zijn moeilijker situaties waarin ik de nabijheid van God ervaar. In een gesprek met zieke mensen, of bedroefde mensen kan soms een stilte vallen. Dat er geen woorden meer zijn. En dan is er de ruimte voor God op in je leven door te dringen. In die stille momenten dan is God nabij. Hij is nabij in leven en in sterven.

Het zal daar stil geweest zijn in die bovenzaal, daar waar het pascha in gereedheid is gebracht. Het zal er stil geweest zijn, vanwege de spanning, want de leerlingen voelden wel aan, dat het een beslissend moment was in het leven van de Here Jezus.

Het is stil wanneer Jezus zelf het woord neemt. En wanneer Hij zelf onder woorden brengt, dat dit een beslissende maaltijd is. En dat zijn woorden die je bijblijven, die woorden, die Jezus spreekt als het stil is geworden onder de mensen. Want deze woorden liegen er niet om: Ze gaan over het Koninkrijk. En dan spitsen wij onze oren, want van dat Koninkrijk hebben wij hoge verwachtingen.

"Ik zal Pasen niet weer vieren, voordat het vervuld is in het Koninkrijk van God", zegt Jezus. En even later opnieuw: "Ik zal niet drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is."

Want wij weten heel goed, dat dat Koninkrijk van God pas definitief zal doorbreken, als onze Messias terugkomt. Pas dan zijn alle krachten gemobiliseerd, om de wereld te overwinnen en te reinigen.

Maar deze woorden van Christus, op dit moment, in deze stilte in die bovenzaal, deze woorden vormen het begin van dat Koninkrijk. Wij hoeven niet terug naar de doodse stilte van het begin, toen de aarde woest en ledig was. Nee, wij mogen in Gods grote genade beginnen bij Jezus Messias. Want bij Hem begint een nieuwe schepping: In den beginne was Jezus Christus, die door de doodse stilte van Goede Vrijdag heen het licht van God heeft gebracht onder de mensen. God zij dank en eer!

Of zoals Johannes zijn evangelie begint: In den beginne was het woord, en het woord was God. Ja, al die woorden die wij mensen tegen elkaar uitspreken, al die woorden van mensen, ze vallen in het niets bij het Woord van God.

En als Jezus dan dat woord van God uitspreekt, dan wordt het stil, want dan komt het erop aan, dan zijn de verwachtingen hoog gespannen.

En dan zijn wij hopelijk gereed en bereid om alleen nog maar te ontvangen. Die genadegaven uit Gods hand. Brood en wijn. Ze verwijzen naar het lijden, naar het kruis, naar de dood. Het brood verwijst naar deze wereld die brodeloos is, als het om God gaat, en die wijn verwijst naar het bloed en naar het oordeel, over levenden en doden. Dat is de verwijzing die het sacrament in zich draagt.

Maar wat is het voor ons, hoe dragen wij deze gaven met ons mee in ons eigen leven?

Wat is het brood in ons leven? In al onze geestelijke honger zullen wij het brood ontvangen als het manna uit de hemel, die teerkost op onze reis, waarmee wij ons naar lichaam en geest kunnen sterken.

En de wijn, die wijn, waaraan zovelen zich vergripen en bedrinken, en die zo negatief verwijst naar bloed en oordeel, die wijn krijgen we er in de genade van God bij: Om het feest compleet te maken. Het brood versterkt het lichaam, en de wijn verheugt het hart.

Want wees nu eerlijk: God heeft ons mateloos welgedaan, dan mag toch in deze stille week ons hart zich verheugen over de daden van God?

Het is veelzeggend, dat wij die beker niet voor onszelf houden, maar doorgeven. We geven de vreugde van ons geloof door aan vriend en vijand. Ja, wij delen met elkaar, maar daarmee moet opns hele leven een zichtbaar getuigenis zijn van het werk van Christus.

Deze wereld mag zien en weten, dat er een zaligmaker is, en mensen mogen weten dat het de bedoeling is, dat ieder bij het Koninkrijk wordt betrokken. Dat is de opdracht die Jezus ons geeft: Doet dit tot mijn gedachtenis.

Maar daarna gaan we zo vaak in de four. Net als de discipelen, want Jezus is nauwelijks uitgesproken of zij doorbreken de stilte: En dan lezen we: En zij begonnen er onder elkaar over te twisten, wie van hen dat wel kon zijn, die Hem verraden zou.

Ja, zo gaat het nou altijd onder de mensen, ja, zelfs onder de trouwste volgelingen van de Here Jezus. In plaats van in stilte te ontvangen, betwisten wij elkaar, en bekvechten we over wie nu eigenlijk de grootste verrader is onder ons.

Wil dan hier en nu voor het aangezicht van God niet vergeten, dat Hij brood en wijn geeft aan ieder van u persoonlijk. Zie niet eerst naar de ander, en dan naar God. Nee, ontvang eerst de genadegave en deel die met de ander, wie het ook is. *Stilte*

Zoek daarom de stilte van uw hart en neem het evangelie aan, dat vandaag zegt: Het lichaam is gebroken voor u, het bloed is vergoten voor u. Zeg daarom tegen uzelf: Het is ook voor mij. Jezus heeft het zelf gezegd.

En zoek tenslotte de stilte om tot je ziel te laten doordringen, waar het eigenlijk om gaat in het evangelie: Wij verkondigen de dood des Heren, totdat Hij komt! Laten wij in stilte ontvangen. AMEN